

Neuvěřitelná dobrodružství se Šnovíkem

Lenka Jakešová
ilustroval
Josef Quis

bambóok

čte ní
pro
prvníáč
ky

čte ní
pro
prv ňáč
ky

bambôok®

Neuvěřitelná dobrodružství se šnovíkem

Lenka Jakešová
ilustroval
Josef Quis

bambôok

čte ní
pro
prvníáč
ky

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Lenka Jakešová

NEUVĚŘITELNÁ DOBRODRUŽSTVÍ SE SNOVÍKEM

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 8072. publikaci

Ilustrace Josef Quis

Odpovědná redaktorka Lucie Švecová

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 72

Vydání 1., 2021

Vytisklo TISK CENTRUM s.r.o., Moravany u Brna

© Grada Publishing, a.s., 2021

Cover Illustration © Josef Quis, 2021

ISBN 978-80-271-4285-9 (pdf)

ISBN 978-80-271-3227-0 (print)

Obsah

Předmluva	7
Jak to začalo	9
To byla jízda!	13
Trochu podivné ráno	17
Bazén v obýváku	21
Snění	25
Frantovo mlsání	29
Ještě Honzíka, prosím	33
Holky s kočárky	37
Piráti	41
V klobouku	45
Diplodokus	49
Ochočíme diplodoka!	53
V kufru na sněhu	57
Franta rytířem	61
Drak a jeho zuby	65
S drakem v oblacích	69

Předmluva

Franta je docela obyčejný kluk. Chtěl by zažít spoustu legrace a velké dobrodružství, prostě nejkrásnější prázdniny. Jenže to vypadá, že ho čekají spíš otravné a nudné dny.

Jednou večer se však stane prapodivná věc. Bum! V pokoji mu přistane Snovík, kluk z planety Snění. A Franta už ví, že s tímhle prima kamarádem o zábavu nebude nouze...

Jak to začalo

Po prázdninách půjde Franta do druhé třídy. Jak moc se na prázdniny těšil! Jenže! Nejlepší kamarád Honzík odjel k babičce. A tak Franta bude v panelovém domě úplně sám. Bez kamaráda. To bude pořádná otrava! Zvlášť proto, že si přál zažít to největší a nejneuvěřitelnější dobrodružství pod sluncem. Smůla!

Večer před spaním si otevřel okno. Smutně zíral na hvězdy. „Ach,“ vzdychl. „To bude nuda!“ Pak se šel zachumlat pod peřinu. Dlouho nemohl usnout. Přemýšlel, co asi dělá Honzík. Najednou vykulil oči. „Co-co-co to je?“

Na hvězdné noční obloze se objevila barevná duha. Táhla se otevřeným oknem až do pokoje. Franta vstal a šel k oknu. Trošičku se bál, ale zvědavost byla silnější. Rád by si na duhu sáhnul. Natáhl ruku a chtěl se jí dotknout. Než to stihl udělat, z venku se ozvalo:

„Pozóór! Jeduu!“

Franta, i když se to zdálo nemožné, vykulil oči ještě víc. Málem mu vypadly z důlků. Údivem otevřel pusku dokořán a nehybně zíral.

„Uteč!“ zvolal kluk, který po barevné duze sjížděl dolů.

Franta sotva stačil uhnout. Neznámý dopadl těsně vedle něj. Bum!

„Panečku, to byla jízda!“ pochvaloval si kluk. Vypadal velice zvláště.

Byl velký jako Franta a červené vlasy mu vlály na všechny strany.

Nos měl jako bambulku a v bledě modrých očích mu pořádně jiskřilo.

Na sobě měl prapodivný barevný plášť.

„Kdo jsi?“ zajímalo Frantu.

„Jsem Snovík,“ odpověděl kluk.

„Snovík?“ divil se Franta. To je divné jméno, pomyslel si.

„Jak divné jméno?“ našpulil pusku Snovík.

Franta zase vykulil oči. „Jak víš, co jsem si myslel?“

„Prostě to vím a nečuč,“ řekl Snovík a navrhl: „Chceš se svézt?“

Franta ukázal prstem na duhu. „Jako po tomhle?“

„No jasně.“

„Hm,“ přemýšlel Franta. Trochu se bál. Pak se ale usmál. „To víš, že chci.“ Začínal tušit, že nudit se se Snovíkem určitě nebude.

To byla jízda!

Franta se nemohl dočkat. Sjíždět po barevné duze bude zážitek!

„Chyt' mě za ruku. Jdeme na to,“ pobídl ho Snovík.

Franta se ho čapnul a už spolu kráčeli po krásné duze vzhůru k nebi.

„Paráda!“ zvolal Franta nadšeně. „To je ale výška,“ divil se, když stoupali stále výš a výš.

„Hele, takhle to půjde rychleji. Nastav ruku,“ řekl Snovík a dotknul se Franty dlaní. A jako by měli oba na ruku magnety a ty jim držely dlaně u sebe, kluci se vznesli a letěli vzhůru.

„Jsme tady,“ upozornil Frantu Snovík, když dorazili až na začátek duhy, která vycházela z malé nenápadné planetky. „Nasedat!“ zvolal a dřepnul si na duhu jako první.

Franta chvíli nehybně stál.

Snovík ho pobídl znovu: „Slyšíš? Nasedat!“

Franta se usadil za něj. Chytil Snovíka kolem pasu a čekal, až se rozjedou. Když se kouknul dolů, trochu znejistěl.

„Neboj,“ vytušil Snovík. „Se mnou se ti nic nestane.“

Pak se rozjeli. Franta chvíli lapal po dechu a přivíral oči. Ale pak se mu to začalo líbit a jízdu si užíval.

Kluci svištěli po duze jako dvě komety.

„Jé!“ křičeli a vychutnávali si jízdu. Pak sjeli až k Frantovi do pokoje.

Bum!

„To bylo žůžo!“ jásal Franta a zaškemral: „Já chci ještě!“

Jiskřičky ve Snovíkových očích napovídaly, že není proti. Zase spojili dlaně a vznesli se. Letěli vzhůru. Byli natěšení na další jízdu po krásné barevné duze.

„Jupí!“ zajásal Snovík, když dorazili na začátek duhové skluzavky.

Pak se na sebe podívali.

„A pojedeš zase první?“ řekl Franta. Pořád se trochu bál.

„Jasan!“ souhlasil Snovík. „Hlavně už pojed’,“ přešlapoval nedočkavě.

„Jedemé!“ zvolali, když se po duze pustili dolů. Sjeli rovnou Frantovi do postele.

„Dobrou noc. Zítra pokračujeme,“ řekl Snovík Frantovi.

„Jasně. Zítra se uvidíme,“ usmál se Franta.

Trochu podivné ráno

Když se ráno Franta probudil, zamžoural a pak si vzpomněl.

„Snovík! Kamarád! Kde je?“

Co když se mu jenom zdál? Sedl si a očima těkal po pokoji a hledal ho. „Uf,“ oddechl si, když kamaráda spatřil.

Snovík si ještě spokojeně vychrupoval, schovaný pod peřinou na opačné straně postele. Tam, kde Frantovi čouhaly zpod peřiny nohy, vykukovala červená štrapatá hlava.

Najednou však Frantu polekal šramot, který vycházel z chodby. Maminka se chystala jít do práce. Určitě se na mě přijde podívat, pomyslil si Franta a pro jistotu zavelel: „Snovíku! Schovat! Mamka jde!“

„Hmm,“ zamručel Snovík. Pak nevrle prohlásil: „Jasan.“ A najednou zmizel. Prostě se vypařil jako pára nad hrncem.

„Co-co...? Snovíku! Počkej! Neutíkej mi!“ sháněl se po něm Franta a začal natahovat moldánky.

„Sno-Sno-Snovíku,“ škemral nešťastně.

Vtom vešla do pokoje maminka. Sedla si k Frantovi na postel a řekla: „Musím do práce. Buď tady hodný. Na sporáku máš přichystaný oběd.“

„Jo jo, budu hodný,“ slíbil nešťastný Franta mezi vzlyky.

„No tak, nebuď smutný,“ konejšila ho maminka. Domnívala se, že pláče proto, že zůstane doma skoro celý den sám. „V sobotu si spolu vyrazíme na nějaký super výlet,“ chtěla ho povzbudit. Pak ho pohládila po čele a dala mu velikou pusu na uslzenou tvář. Jednu slzičku mu otřela a tiše řekla: „Teď musím. Pá!“

Jen co se za maminkou zavřely dveře, Snovík se najednou objevil na stejném místě, kde prve zmizel.

„Jů, Snovíku, kde jsi byl?“ kulil Franta oči a setřel si z tváří dvě poslední slzy.

„Vždyť jsi chtěl, abych se schoval,“ vysvětlil mu Snovík. „Tak jsem pro jistotu zmizel, aby mě maminka neviděla.“

„To jsi udělal moc dobře,“ řekl Franta a začal se řehnit na celé kolo. Už se vůbec ničemu nedivil. Snovík umí čarovat. To je přece jasné!

A co víc. Je to prima, protože si tak spolu můžou užít mnohem víc legrace a zábavy.

